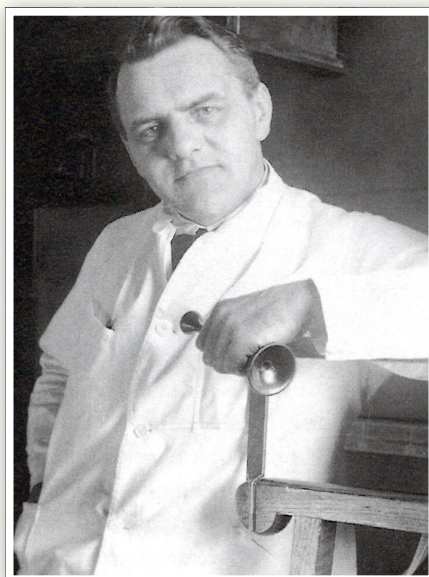

Komandi partur

Fyribils kemur ein partur afturat um Jørgen Frantz. Síðan kemur frásøgn hjá Jovinu Højgaard, ættað úr Æðuvík, um

Far Verden far vel: Seinasta tíðin hjá Jørgen Frantz

Tá ið Jørgen Frantz var deyður skrivaði ein av hansara medsjúklingum, Karl Johan Ebbe, um seinastu tíðina hjá Jørgen Frantz. Henda frásøgn verður endurgivin í hesum og komandi parti

Yvirlæknin Johs. Gravesen

Det var en Morgen i Slutningen af marts 1938. Gongongen havde netop lydt første Gang for at kalde Vejleffjordssanatoriets Kurgæster til Morgenmaaltidet. Jeg stod og ventede paa Stuegangen, den var lidt senere paa Færde end Sædvanlig. Endelig kom den. Det var 2. Reservelæge og en Sygeplejerske. Jeg rakte Lægen min Kurveliste med Gaarsdagens og Morgenens Temperaturer. Han saa slet ikke paa den men sagde bare dæmpet: »Jørgen Frantz Jacobsen døde i Morges. Han sov stille hen. Det var Hjertet, der ikke kunde mere.« Jeg forsøgte at sige et eller andet, men Ordene vilde ikke frem. Det blev kun til et Tilløb til noget, der lignede en Protest over for Forsynet: »Ja, men...«

Lægen saa flygtigt paa min Kurve, spurgte hvordan jeg havde det og skyndte sig saa ud af Værelset. Utaalmodige Kurgæster ventede jo paa ham.

Jeg forstod endnu knapt, hvad der var sket. I ni Maaneder havde jeg dagligt været sammen med Jørgen Frantz Jacobsen. Saa sent som for to Dage siden havde vi planlagt en stor Grammofon-Koncert, hvor vi skulde nyde et Program sammensat af alle vore Yndlingsplader: Bach, Mozart, César Franch og Carl Nielsen. Jacobsen havde ganske vist den foregaaende Dag haft Besøg forbudt paa Døren. Og der blev sagt, at han havde det daarligt. Men nu i Dag – Død. Jeg følte det som en overrumpling, som en Meningsløshed uden Lige. Men nu var Kirken altsaa, for at bruge hans eget Billede, styrtet sammen og havde knust

Orglet, der indtil denne Dag havde lydt saa fuldtone og smukt.

Jørgen Frantz Jacobsen blev indlagt paa Sanatoriet i juli 1937, haardt angrebet af den Sygdom, som allerede fra hans Studentertid saa ofte havde tvunget ham til Ophold paa Hospitaler og Sanatorier. Vi blev ret hurtigt knyttet til hinanden gennem den fælles Kærlighed til Musikken. Paa den Tid, Jacobsen kom til Vejleffjord, regerede King Jazz i Sanatoriets Saloner. Dette betød ikke mindre end en Oase i en gold Ørken, da Jacobsen ankom bringende en Rejsegrammofon og en Stabel udsøgte Plader.

Kammermusikforeningen

Faa steder lærer man sine Medmennesker saa godt at kende som paa et Sanatorium. Ikke alene tvinges man til samvær Dag ud og Dag ind i Maaneder, men Sygdommen har ogsaa en vis Evne til at bortlægge de menneskelige Egenskaber, som eller kan skjules bag Individets ydre Fremtræden. Derfor er Sanatoriet Stedet, hvor de heftige Sympatier og Antipatier trives, og hvor Klikevæsenet flourerer. Fælles Lidenskab, fælles Snobberi eller fælles Hovmod, faar Patienterne til at slutte sig sammen i smaa Samfund inden for det store Samfund – Sanatoriet.

Saaledes varede det heller ikke længe, inden en lille Kreds af unge, der grupperede sig omkring Jørgen Frantz Jacobsen, blev til en Klike bundet sammen af den fælles

Vejleffjord Sanatorium i 1934. Her endaði Jørgen Frantz sínar dagar

Føstlávint á Vejleffjord Sanatorium. Jørgen Frantz er í føroyskum klæðum

Lidenskab: Musikken. Mere af Ironi, end fordi den tog sig selv højtideligt, vedtog den at kalde sig: Kammermusikforeningen, ikke uden henblik på et Kurværelses Størrelse og Rummelighed. Snart slog Jacobsens Plader ikke længer til, der blev derfor foretaget fælles Pladeindkøb i stor Stil. Festlige var de aftener, hvor de nye Plader havde Premiere. Jacobsen, der bestandig var sengeliggende, ledede ivrig og smilende Seancen fra Sengen. Af og til udstedte han en henrykt Ed for at give sin begejstring Luft overfor en eller anden genial Detalje: – en spruttende snakkende Fagot, en sprælsk Klarinet eller et Valdhorns Pastorale.

Den sidste Kronik

Men det var ikke alene Musik denne lille Kreds beskæftigede sig med. Det skulde Jacobsen nok sørge for. Han var levende interesseret i sin Tid – var ikke for intet baade Journalist og Historiker. I Spanien rasede Borgekrigen, og ogsaa andre Steder i Europa var der raa Vold, Stupiditeten og Terroren sat i Højsædet. Det slog Jacobsen, hvor evindeligt Ret den spanske Kulturfilosof Ortega y Gasset havde haft i de bekymrede Betragtninger, han fremsat i »Massernes Oprør«. (Jacobsens Beundring for Ortega havde for øvrigt allerede i 1936 inspireret ham til en Kronik i Politiken: Moderne Udvikling i en Nøddeskal.) Jacobsen stillede hele den moderne Civilisations Problemer op for os, og det bliver til befrugtende Samtaler og Diskussioner. Han var en

Humanist, men ikke i en Livsfjern og negativ Betydning. Det var en Moderne og positiv Humanisme i bedst Forstand social, han gjorde sig til Talsmand for. Og vi lyttede og lærte vi unge.

Ingen har bedre end Jørgen Frantz Jacobsen forstaaet at tale Færøernes Sag i Danmark. I talrige kronikker i Politiken søgte han at aabne vore Øjne for de færøske kulturelle Værdier og søgte gennem sine Beskrivelser at delagtiggøre os i Færøernes storladne Naturskønhed. Han elskede disse Øer, og derfor laa deres Velfærd ham saa meget paa Sinde. Altid var han parat til at kæmpe for dem. Kæmpe imod uretfærdighed og Smaalighed, mod Uforstand. Forstaaelig er den glæde han følte, da han paa sit Sygeleje fik Lov til at gøre Færøerne en sidste Tjeneste, og da det som ofte før blev Politiken, der aabnede sine Spalter for ham. Det var Kronikken Det sjette Sprog i Norden, som gav Stødet til en heldig og tiltrængt Løsning paa den mangeaarige Sprogstrid.